

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 509/2024-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Linden law s.r.o., Medená 102/7, Bratislava, proti disciplinárnemu návrhu ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 11308/2022/151 zo 17. júna 2022, uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 32Dz/25/2022 z 21. decembra 2022 a rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 31D/16/2022 z 19. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím najvyššieho správneho súdu sp. zn. 31D/16/2022 z 19. septembra 2023, ktorým bola oslobodená spod disciplinárneho návrhu. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 32Dz/25/2022 z 21. decembra 2022 o nevyklúčení sudcu disciplinárneho senátu namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Obe napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť. Rovnako požaduje zrušenie disciplinárneho návrhu ministerky spravodlivosti (ďalej aj navrhovateľka“) č. 11308/2022/151 zo 17. júna 2022. Sťažovateľka si uplatnila aj právo na náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľke 17. júna 2022 podala ministerka spravodlivosti návrh na začatie disciplinárneho konania pre nedbanlivostné porušenie povinnosti sudcu zdržať sa pri výkone funkcie všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie

sudcu a porušenie povinnosti dodržiavať zásady sudcovskej etiky na tom skutkovom základe, že sa 25. júna 2021 v čase od 13.00 h v pojednávacej miestnosti č. 105 v telefonickom rozhovore vyjadrila na adresu osoby zástupkyne Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, že je „*vychrtlina*“, a prezentovala tiež postoj, že ona ani účastníci konania nemajú mať čo „*na papuli rúška*“, a to v čase, ktorý bol podľa harmonogramu pojednávania vyhradený na uskutočnenie pojednávania v právnej veci vedenej pod sp. zn. 16C/56/2019, pričom jej hlasný ústny prejav bolo cez zatvorené vstupné dvere do pojednávacej miestnosti možné počuť aj na chodbu situovanú pred pojednávacou miestnosťou, čím sa dopustila nevhodného správania.

3. Disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu napadnutým rozhodnutím sp. zn. 31D/16/2022 z 19. septembra 2023 rozhodol tak, že sťažovateľku oslobodil spod disciplinárneho návrhu s odôvodnením, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že skutok tak, ako ho uviedla navrhovateľka, sa stal. Zo skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia však vyplýva, že sa vyžaduje zavinenie aspoň formou nedbanlivosti. Disciplinárny senát dospel k záveru, že zo strany sťažovateľky nedošlo k zavinenému konaniu, pretože sťažovateľka vykonávala súkromný telefonát po skončení pojednávania v uzavretej miestnosti, v ktorej nebol nik prítomný okrem asistentky sudkyne, a sťažovateľka nemohla vedieť ani predpokladať, že jej hlas bude počuť pred pojednávacou miestnosťou, ani to nechcela. V priamom kontakte so zástupkyňou ministerstva ju sťažovateľka neurážala. Najvyšší správny súd teda v závere konštatoval, že ide o porušenie povinností dodržiavať sudcovskú etiku a zdržať sa konania potenciálne znižujúceho vážnosť funkcie sudcu, avšak nejde o disciplinárne previnenie, pretože sťažovateľka uvedené povinnosti neporušila zavineným konaním.

4. K jednotlivým námietkam sťažovateľky najvyšší správny súd uviedol, že jej námietku spochybňujúcu úradný záznam považuje za nedôvodnú. Úradný záznam spísaný [REDAKOVANÉ] je listinou, ktorá svojím obsahom dokazuje skutočnosti vzťahujúce sa na vyčítaný skutok. Zároveň takáto listina bola získaná zákonným spôsobom. Neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by bránilo osobe spísať si záznam o tom, čo zažila. Pre posúdenie tohto dôkazu nebolo podstatné, či bol vypracovaný v rámci výkonu zamestnania na ministerstve alebo súkromnou osobou. Zamestnankyňa ministerstva opísala udalosti, ktoré sa stali, spôsobom, ako si ich pamätá, a predmetný opis bol predložený do konania. Takto predložená listina teda naplnila požiadavky listinného dôkazu uvedeného v § 153 ods. 1 Trestného poriadku. Predmetné ustanovenie totiž nerozlišuje, či listina bola vypracovaná v rámci súkromných aktivít alebo pracovnej činnosti.

5. V danom prípade nejde ani o nezákonný odposluch. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že [REDAKOVANÉ] a následne aj [REDAKOVANÉ] sa nachádzali na súde vo verejných priestoroch, v ktorých bolo zreteľne počuť telefonát disciplinárne obvinenej, a preto nemožno z ich strany hovoriť o nezákonných odposluchoch. Nebolo preukázané, že by niektorá z osôb stojacich pred pojednávacou miestnosťou aktívne vyvíjala činnosť k tomu, aby odpočúvala rozhovor disciplinárne obvinenej. Navyše [REDAKOVANÉ], ako aj [REDAKOVANÉ] nemohli v čase, v ktorom čakali na pojednávanie, vedieť, že disciplinárne obvinená sa v pojednávacej miestnosti chystá nejaký telefonát zrealizovať, a preto je absolútne vylúčené, aby počúvaním hlasného telefonátu na verejnom priestranstve, ktorý ich podľa výpovedí pri vzájomnom rozhovore skôr rušil, zasiahli do práva disciplinárne obvinenej na súkromie garantovaného čl. 16 ods. 1 ústavy.

6. V priebehu disciplinárneho konania sťažovateľka podala 7. decembra 2022 námietku zaujatosti sudcu Mgr. Michala Novotného s odôvodnením, že vykonával funkciu štátneho tajomníka na ministerstve spravodlivosti a bol blízkym spolupracovníkom navrhovateľky. Z uvedeného vyvodzovala absenciu jeho nezaujatosti a nestrannosti v konaní pre pomer k navrhovateľke – ministerke spravodlivosti. Najvyšší správny súd napadnutým uznesením z 21. decembra 2022 rozhodol o tom, že sudca disciplinárneho senátu 31D Mgr. Michal Novotný nie je vylúčený z prejednávania disciplinárnej veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. 31D/16/2022. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nie je dôvodom na vylúčenie sudcu samotná skutočnosť, že v čase spáchania skutku pôsobil vo funkcii štátneho tajomníka. Tvrdenie o tom, že namietaný sudca dal ako štátny tajomník ministerstva poverenie na výkon kontroly dotknutej zamestnankyni, sťažovateľka ničím nepreukázala a samotný sudca ho poprel s poukazom na to, že zamestnankyňa bola zaradená na odbore dohľadu nad súdnictvom, nad ktorého činnosťou nemal vo funkcii štátneho tajomníka žiaden vplyv, pretože spadalo priamo pod ministerku spravodlivosti. Námietkový senát disciplinárneho súdu konštatoval, že sudca sa v rámci výkonu svojej predošlej funkcie nezúčastňoval na spracovaní disciplinárneho návrhu, ktorý bol podaný až po jeho odchode z funkcie štátneho tajomníka, a v konaní nebolo preukázané, že by zamestnankyňu výkonom kontroly poveril, ako to tvrdila sťažovateľka. Iné rozhodnutia, na ktoré sťažovateľka poukazovala, ktorými bol totožný sudca z konkrétnych konaní vylúčený, nepovažoval najvyšší správny súd za použiteľné v tejto veci z dôvodu skutkovej odlišnosti prípadov. K vylúčeniu došlo v tých prípadoch, keď dotknutý sudca dával ministerke odporúčanie na podanie disciplinárneho návrhu, čo nebol tento prípad. Napadnuté rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne pomerom hlasov 5:0.

7. Z evidencie vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľka podala 21. februára 2023 ústavnú sťažnosť, ktorou namietala porušenie svojich práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 ods. 2 dohovoru totožným uznesením najvyššieho správneho súdu sp. zn. 32Dz/25/2022 z 21. decembra 2022 o nevyhlásení Mgr. Michala Novotného z disciplinárneho konania a rozhodovania. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 206/2023-43 z 27. apríla 2023 túto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako neprípustnú z dôvodu jej predčasnosti. Poukázal na to, že kritiku, s ktorou sa v tejto parciálnej procesnej otázke sťažovateľka obrátila na ústavný súd, je potrebné uplatniť v rámci štandardného procesného postupu v konaní pred všeobecnými súdmi a právomoc ústavného súdu nastúpi až v prípadnom konaní o ústavnej sťažnosti smerujúcej proti meritórnemu rozhodnutiu disciplinárneho súdu.

II.

Sťažnostná argumentácia

8. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti na úvod tvrdí porušenia označených základných práv tromi inými zásahmi orgánov verejnej moci, a to:

- vyhotovením úradných záznamov zamestnankyňou ministerstva spravodlivosti [REDACTED] z 25. júna 2021 a 30. júna 2021,
- podaním disciplinárneho návrhu ministerkou spravodlivosti Máriou Kolíkovou č. 11308/2022/151 zo 17. júna 2022, ktorým iniciovala disciplinárne konanie (stíhanie) sťažovateľky,
- začatím disciplinárneho konania najvyšším správnym súdom proti sťažovateľke 25. júla 2022,

ako aj dvomi rozhodnutiami najvyššieho správneho súdu:

- uznesením sp. zn. 32Dz/25/2022 z 21. decembra 2022 o nevyhlúčení namietaného sudcu a
- meritórnym rozhodnutím sp. zn. 31D/16/2022 z 19. septembra 2023, ktorým bola oslobodená spod disciplinárneho návrhu.

9. Uvedená konštrukcia porušenia označených práv sťažovateľky sa však napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu nepremietla do petitórneho návrhu ústavnej sťažnosti, ktorým je pre ústavný súd záväzným spôsobom vymedzený predmet požadovaného prieskumu. V petite svojej sťažnosti sťažovateľka požaduje vyslovenie porušenia práv meritórnym disciplinárnym rozhodnutím najvyššieho správneho súdu a jeho napadnutým uznesením o nevyhlúčení sudcu, ktoré oba požaduje zrušiť bez náhrady. V bode V petitu navrhuje sťažovateľka zrušenie disciplinárneho návrhu ministerky spravodlivosti zo 17. júna 2022 a požaduje priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom osobitným uznesením. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považoval nezákonným zásahom vyčítané nedostatky za súčasť sťažnostnej argumentácie namietajúcej vady procesu predchádzajúceho vydaniu napadnutého disciplinárneho rozhodnutia.

10. Sťažovateľka namieta, že pôvodne bola kontrola ministerstva zameraná na dodržiavanie protipandemických opatrení, nie na úroveň výkonu súdnictva. Vyjadrila svoj nesúhlasný postoj k potrebe takýchto opatrení, ako aj názor, že kontrolou dodržiavania protipandemických opatrení došlo k zásahu do práva sťažovateľky na súkromie. Ďalej opísala priebeh kontroly, kde zamestnankyňa bola účastná na pojednávaní „ako verejnosť“ bez predloženia poverenia na výkon kontroly. Sťažovateľka konštatuje, že po skončení pojednávania si zamestnankyňa ministerstva vypočula jej súkromný rozhovor, ktorého obsah nezákonne zaznamenala úradným záznamom, s ktorým boli oboznámení zamestnanci ministerstva, podpredsedníčka okresného súdu a ministerka. Uvedené považuje sťažovateľka za porušenie zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov [keď úradný záznam považuje za iný záznam podľa § 2 ods. 1 písm. c) tohto zákona] a zásahu do jej súkromia, ktorý nebol ani primeraný, ani nevyhnutný v demokratickej spoločnosti, ako aj ohrozenie deľby moci.

11. Vo vzťahu k napadnutému meritórnemu disciplinárnemu rozhodnutiu najvyššieho správneho súdu sťažovateľka namieta nesprávnosť postupu najvyššieho správneho súdu, ktorý nevyužil inštitút „predbežného šetrenia“ podľa § 25 ods. 1 Disciplinárneho poriadku, v ktorom by dotknutú zamestnankyňu ministerstva spravodlivosti ešte v štádiu pred začatím disciplinárneho konania vypočul. Podkladom na podanie disciplinárneho návrhu bol totiž nezákonný „dôkaz“ – úradný záznam zachytávajúci jej súkromný rozhovor. Tento úradný záznam nemôže podľa názoru sťažovateľky predstavovať dôkazný prostriedok, tým by bol až výsluch svedka (osoby, ktorá ho vyhotovila). Podľa názoru sťažovateľky je preto disciplinárne konanie od počiatku nezákonné a proti jeho začatiu nemala k dispozícii žiaden opravný prostriedok v rozpore s čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru. Sťažovateľka je presvedčená o účelovosti jej disciplinárneho stíhania, ktoré považuje za politický a inkvizičný proces, čo spája so svojim verejne prezentovaným nesúhlasom s legislatívou prijímanou na ochranu zdravia počas pandémie COVID-19. Sťažovateľka navrhla v disciplinárnom konaní vykonanie jediného dôkazu – rekonštrukciu skutku, ktorý nebol najvyšším správny súdom vykonaný. Sťažovateľka nesúhlasí

s hodnotením priestoru pred pojednávacou miestnosťou ako verejného priestoru, pretože pre styk s verejnosťou je určená podateľňa a informačné centrum. Sťažovateľka nesúhlasí ani s hodnotením najvyššieho správneho súdu, že by dehonestovala verejnosť alebo porušila povinnosť uloženú právnym poriadkom (vo vzťahu k rúškam), alebo že by bolo jej správanie objektívne nevhodné. Naopak, disciplinárny návrh považuje za šikanózný a disciplinárne konanie nemalo byť proti nej vôbec vedené.

12. Sťažovateľka napáda aj uznesenie námietkového senátu o nevyhlúčení sudcu Mgr. Novotného. Vyčíta mu najmä to, že v čase vykonania spornej kontroly a spáchania skutku bol sudca Mgr. Novotný vo funkcii štátneho tajomníka, ktorú zastával od 1. júna 2020 do 31. júla 2021, a od 1. augusta 2021 sa stal sudcom najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľka poukazuje na to, že v čase spáchania skutku bol funkčne nadriadený zamestnankyni, ktorá vykonávala kontrolu a vyhotovila úradný záznam, ktorý slúžil ako podklad na podanie disciplinárneho návrhu. Z vyjadrenia ministerky bolo zrejmé, že o skutku sa dozvedela v deň vykonania kontroly. Vzhľadom na zastupovaciu právomoc štátneho tajomníka sťažovateľka usudzuje, že aj on mal už v tom čase o kontrole a jej výsledku vedomosť. S poukazom na organizačnú štruktúru ministerstva mal štátny tajomník kompetenciu poveriť výkonom kontroly aj dotknutú zamestnankyňu. Sťažovateľka namieta, že nebol aplikovaný § 31 ods. 2 Trestného poriadku a nedošlo k vylúčeniu namietaného sudcu z rozhodovania z dôvodu jeho skoršej účasti v disciplinárnom konaní na strane navrhovateľky disciplinárneho konania (analogicky vylúčený sudca, ktorý bol v prejednávanej veci činný ako prokurátor). Sťažovateľka zastáva názor, že z uvedených dôvodov v jej meritórnom disciplinárnom konaní rozhodoval súd, ktorý nebol nezávislý a nestranný. Sťažovateľka poukázala na obsah rozhodnutia sp. zn. 32Dz/11/2022, z ktorého vyplýva, že namietaný sudca bol jedným z najbližších spolupracovníkov ministerky a na výkon funkcie štátneho tajomníka bol priamo oslovený ministerkou z dôvodu blízkej hodnotovej zhody.

13. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti požaduje aj zrušenie samotného návrhu na začatie disciplinárneho konania s odôvodnením, že jeho podaním bolo porušené jej právo nebyť disciplinárne stíhaná bez zákonného dôvodu. Nedôvodné začatie disciplinárneho konania nie je možné už konvalidovať *ex post*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému disciplinárnemu rozhodnutiu:

14. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým disciplinárnym rozhodnutím z dôvodu, že disciplinárne konanie bolo podľa jej tvrdenia začaté bez zákonného podkladu, proti čomu sa sťažovateľka nemohla brániť, a nerozhodoval nezávislý a nestranný súd.

15. Napadnutým disciplinárnym rozhodnutím bola sťažovateľka jednomyseľne oslobodená spod disciplinárneho konania, keď bolo konštatované, že popísaný skutok sa stal, ale nie je disciplinárnym previnením pre nesplnenie jedného zo znakov skutkovej podstaty – zavinenie z nedbanlivosti. V disciplinárnom konaní bola sťažovateľka plne úspešná a bolo jej

vyhovené. Ústavný súd preto nevidel materiálny predpoklad opodstatnenosti sťažnosti, ktorým je tvrdené porušenie práv ústavnej intenzity. Vzhľadom na oslobodenie a prezumpciu neviny (v čase do rozhodnutia disciplinárneho súdu) ústavný súd nevidel priestor na potenciálne zlepšenie právnej pozície sťažovateľky ani v prípade vyhovenia jej sťažnosti. Práve naopak, zrušenie meritórneho rozhodnutia bez vrátenia veci disciplinárnemu súdu na ďalšie konanie, ako to sťažovateľka v petite navrhuje, by spôsobilo neústavný stav trvania disciplinárneho konania „bez konca“. Ústavný súd je mechanizmus *ultima ratio*, ktorého úlohou je napraviť zásadné porušenie ústavných práv, ak zlyhali ostatné inštitúcie, nie vydávať akademické rozhodnutia, ktoré vecne nemôžu viesť k zmene právnych pomerov sťažovateľa. Už tieto uvedené dôvody sú dostatočné na odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej disciplinárne rozhodnutie ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Napriek uvedenému k meritu veci a jednotlivým námietkam ústavný súd dodáva, že disciplinárne previnenia, ako aj tresty za ne sú vo všeobecnosti ľahšie a majú obmedzenejšie dôsledky ako trestné sankcie. Tomu zodpovedá aj väčšia rigidnosť procesného postupu v trestnom konaní, ktorá zabezpečuje poskytnutie väčších procesných záruk obžalovanému ako v prípade disciplinárneho stíhania. Z uvedeného rozdielu pramení aj požiadavka na „len“ primeranú aplikáciu noriem trestného práva na oblasť správneho trestania a disciplinárneho konania. Sťažovateľka poukazuje na existenciu opravného prostriedku v trestnom procese proti uzneseniu o vznesení obvinenia a absenciu takéhoto oprávnenia disciplinárne obvineného považuje za neexistenciu účinného prostriedku nápravy. Takáto úvaha však neberie na zreteľ už uvedené špecifiká správneho trestania. Disciplinárny návrh nemá povahu rozhodnutia, ale je len procesným úkonom na to oprávneného subjektu, o ktorom rozhoduje disciplinárny súd, čo by v trestnom konaní pripomínalo skôr podanie obžaloby. Analógia s uznesením o vznesení obvinenia teda vôbec neobstojí. Ústavný súd nenachádza pnutie postupu najvyššieho správneho súdu, ktorý postupoval v súlade s platnou právnou úpravou, s označeným právom sťažovateľky na účinný prostriedok nápravy. Obzvlášť v situácii, keď sťažovateľka využila všetky procesné oprávnenia na svoju obranu v disciplinárnom konaní a bola plne úspešná.

17. Pri zodpovedaní otázky, či je konkrétny správny delikt „trestný“ v zmysle čl. 6 dohovoru, Európsky súd pre ľudské práva prihliada na tri kritériá, ktoré po prvýkrát vymedzil v rozhodnutí vo veci Engel a ďalší v. Holandsko: 1. kvalifikácia deliktu podľa vnútroštátneho práva, 2. povaha deliktu a 3. druh a závažnosť sankcie, ktorá za delikt hrozí. Dohovor vo všeobecnosti umožňuje členským štátom, aby zachovali alebo vytvorili rozdiel medzi trestným a disciplinárnym právom. Aj v prípade kvalifikácie skutku vnútroštátnou legislatívou ako disciplinárneho previnenia, a nie trestného skutku je však možné priznať obvineniu z takého konania povahu trestného obvinenia v autonómnom zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Do úvahy pri tomto hodnotení je podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva potrebné vziať aj stupeň závažnosti trestu, ktorý dotknutá osoba riskuje a ktorý je maximálne „v hre“. Do „trestnej oblasti“ patrí pozbavenie slobody, ktoré môže byť uložené ako trest, okrem takých pozbavení slobody, ktoré svojou povahou, trvaním alebo spôsobom vykonania nemôžu spôsobiť obvinenému závažnú ujmu.

18. Je nepochybné, že za zavinené porušenie povinností sudcu [§ 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediaciach o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov] je podľa § 117 ods. 1 tohto zákona možné uložiť maximálne tieto disciplinárne opatrenia jednotlivo alebo popri sebe: a) napomenutie, b) zníženie funkčného platu až o 30 % na obdobie najviac troch mesiacov, c) vydanie a zverejnenie rozhodnutia o tom, že dotknutý sudca v príslušnom roku nepreukázal zákonom ustanoveným spôsobom zdroj svojich majetkových prírastkov. Konkrétny návrh vo veci sťažovateľky znel na uloženie disciplinárneho opatrenia – napomenutia. Vzhľadom na veľmi nízku závažnosť sankcie, ktorá hrozila sťažovateľke v tomto disciplinárnom konaní, nemožno uvažovať o spôsobení závažnej ujmy, ktorá by odôvodňovala kvalifikovanie tohto obvinenia ako trestného. Rovnako ústavný súd prihliadol aj na nízku závažnosť samotného skutku (neetické vyjadrenie sudcu). Z uvedeného dôvodu nie je čl. 6 ods. 1 dohovoru vo svojej trestnej časti na vec sťažovateľky aplikovateľný a námietka jeho porušenia zo strany disciplinárneho súdu je preto celkom zjavne neodôvodnená.

19. Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší správny súd pochybil, keď nevyužil možnosť predbežného šetrenia v súvislosti s podaným návrhom. Zvolenie vhodného procesného postupu dovoleného procesným právom tak, aby smeroval čo najefektívnejšie k rozhodnutiu vo veci, je vecou úvahy konajúceho všeobecného súdu. Predbežné šetrenie najvyšší správny súd zvolí v prípade, ak on sám dospeje k záveru o potrebe objasnenia určitých skutočností ešte pred začatím konania o disciplinárnom návrhu, čo nebol tento prípad. V tejto súvislosti tiež nemožno uvažovať o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

20. Sťažovateľka odvodzuje porušenie práva na súdnu ochranu a práva nebyť disciplinárne stíhaný bez zákonného dôvodu od nezákonnosti dôkazu, ktorý tvoril podklad na podanie disciplinárneho návrhu – úradného záznamu. V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na to, že ústavný súd nemá kompetenciu posudzovať dôkazy vykonané v konaní a nahrádzať ich hodnotenie poskytnuté najvyšším správnym súdom svojím vlastným uvážením. Jeho právomoc sa obmedzuje na posúdenie zlučiteľnosti účinkov hodnotenia poskytnutého najvyšším správnym súdom s obsahom označeného základného práva na súdnu ochranu, v rámci ktorého sa zameriava na to, či vyvedené závery neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a či zároveň nemali za následok z hľadiska intenzity ústavne relevantné porušenie tohto práva. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (zhrnuté v bodoch 3, 4 a 5 tohto uznesenia) primerane a ústavne akceptovateľne reaguje na všetky kľúčové námietky sťažovateľky uplatnené v priebehu disciplinárneho konania. Najvyšší správny súd dostatočne jasne a presvedčivo popísal aj svoje úvahy, ktoré ho viedli k záveru o použiteľnosti a zákonnosti sporného úradného záznamu pre účely disciplinárneho konania. Nesúhlas sťažovateľky s týmto hodnotením alebo jej iný právny názor nie sú spôsobilé viesť k vysloveniu porušenia jej práva nebyť disciplinárne stíhaný bez zákonného dôvodu. Sťažovateľka nerozporuje zistenia najvyššieho správneho súdu, že skutok sa stal alebo že by vyčítané vyjadrenia v telefonáte nepredniesla.

21. Sťažovateľka namieta aj porušenie svojho práva na súkromie, avšak iným subjektom odlišným od najvyššieho správneho súdu, preto vo vzťahu k napadnutému disciplinárnemu rozhodnutiu táto námietka nemá relevanciu a je zjavne neopodstatnená. Totožnú námietku uplatnila sťažovateľka aj v disciplinárnom konaní, kde najvyšší správny súd poskytol ochranu tomuto označenému právu ústavne akceptovateľným spôsobom. Z odôvodnenia vyplývajú skutkové okolnosti, ktoré vylučujú úvahu o porušení práva na súkromie (sťažovateľka v pozícii sudkyne, v pojednávacej miestnosti, v čase oznámeného termínu pojednávania, hlasitosť telefonátu prenikajúceho do priestoru prístupného širšej verejnosti).

22. V súhrne ústavný súd konštatuje, že nezistil pnutie napadnutého disciplinárneho rozhodnutia s označenými základnými právami sťažovateľky, ktoré by po prípadnom prijatí jej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohlo viesť k vysloveniu ich porušenia, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K napadnutému uzneseniu o nevyhlásení sudcu:

23. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia o nevyhlásení sudcu vyplýva, že sťažovateľka namietala nedostatok jeho neustrannosti a nezávislosti s poukazom na výkon funkcie štátneho tajomníka ministerstva v čase spáchania skutku, jeho kompetencie a organizačnú štruktúru ministerstva. V konaní však nebolo preukázané, že by na prejednávacom prípade sťažovateľky v pozícii štátneho tajomníka akokoľvek participoval. V čase podania disciplinárneho návrhu nebol zamestnancom ministerstva a k tomuto prípadu nepodával odporúčacie stanovisko ministerke. Sťažovateľka tvrdila, že jeho kompetencie zahŕňali aj možnosť, aby dal pokyn na výkon kontroly, nijako však nepreukázala, že by takýto pokyn skutočne dal a samotný sudca uviedol, že v tejto veci nebol nijako činný a úsek kontroly pod neho nespadal. Naznačovaný nedostatok neustrannosti sudcu tak sťažovateľka vyvodzovala len z jeho funkčného zaradenia na ministerstve, čo najvyšší správny súd bez preukázania nejakej participácie vo veci nevyhodnotil ako dostatočné pre naplnenie predpokladov existencie pomeru k veci. Odôvodnenie napadnutého uznesenia primerane reaguje na námietky sťažovateľky a vysporiadalo sa aj s neaplikovateľnosťou iných rozhodnutí, na ktoré poukazovala, preto ho považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné.

24. Aj túto časť ústavnej sťažnosti preto ústavný súd odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K návrhu na zrušenie disciplinárneho návrhu:

25. Vo vzťahu k petitórnemu návrhu sťažovateľky (sudkyne, pozn.) na zrušenie disciplinárneho návrhu ministerky spravodlivosti ústavný súd dodáva, že ide o procesný úkon ministerky – podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktorý je realizáciou zákonného návrhového oprávnenia, ktoré realizuje ako jeden z účastníkov súdneho sporu. O návrhu vždy rozhoduje príslušný disciplinárny súd zákonom ustanoveným spôsobom. V tomto prípade disciplinárny súd meritórne návrh prejednal a sťažovateľku oslobodil. Dispozičné oprávnenie s návrhom patrí výlučne navrhovateľovi, ktorý ho môže vziať späť, ak to uzná za vhodné. Žiaden súd (ani ústavný) nemá právomoc zrušiť návrh na začatie konania, a to bez ohľadu na subjekt navrhovateľa. Ide o bazálne teoretické odlíšenie procesnoprávneho úkonu sporovej strany od autoritatívneho rozhodovania formou individuálneho právneho aktu o právach a povinnostiach, ktorý je spôsobilým predmetom zrušenia v prípade naplnenia ústavných a zákonných predpokladov.

26. Návrh na začatie disciplinárneho konania nemožno subsumovať pod rozhodnutie, opatrenie ani iný zásah orgánu verejnej moci v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy. Nejde o rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy o právach a povinnostiach sťažovateľky. Pod pojmom „iný zásah“ je v zásade potrebné rozumieť faktickú činnosť orgánu verejnej moci pri uplatňovaní jeho štátno-mocenských oprávnení, ktorou došlo k neoprávnenému zásahu do práv sťažovateľa. Takúto faktickú činnosť už vzhľadom na jej povahu nie je možné zrušiť, ako to požaduje sťažovateľka. Napadnutý návrh na začatie disciplinárneho konania teda nie je predmetom spôsobilým ústavno-súdneho prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorá požaduje jeho zrušenie.

Prieskumu ústavného súdu môže za splnenia ostatných predpokladov podliehať až rozhodnutie súdu v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhoduje o právach a povinnostiach disciplinárne stíhaného.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

28. Ústavný súd sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní odmietol ako celok, a preto sa ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu